

Căderea în Duhul

Un studiu biblic

Spune Biblia ceva despre „căderea sau odihnirea în Duhul”? În unele cazuri Biblia numește oameni care au căzut în prezența lui Dumnezeu. Dar este aceasta în concordanță cu ceea ce se înțelege în zilele noastre prin „căderea în Duhul”?

Oameni care cad în prezența lui Dumnezeu

1. Dumnezeu Se arată lui Avraam și acesta a căzut cu fața la pământ (Geneza 17.1-3). Dumnezeu preia inițiativa și face chiar un legământ cu el.
2. Moise primește o descoperire a Domnului, atunci când s-a dus să vadă rugul arzând (Exodul 3.5). Dumnezeu Se revelează ca EU SUNT. În aceasta vedem o arătare anticipată a Domnului Isus.
3. Iosua stă ca și comandant de oști înaintea porților Ierihonului și cineva i se adresează. Când l-a întrebat pe necunoscut, cine este, i se spune: EU am venit. – Este Căpetenia oștirii Domnului, altfel spus, Domnul Isus Însuși. Drept urmare Iosua a căzut cu fața la pământ. Apoi i se poruncește să-și scoată sandalele din picioare, deoarece el stă pe teren sfânt (Iosua 5.14,15).
4. Poporul israel primește mesajul, că Domnul i Se va arăta în gloria Sa. Focul din cer mistuie jertfa de pe altar. Poporul a strigat de bucurie, și toți au căzut cu fețele la pământ (Leviticul 9.4,23,24).
5. Și cunoscutul Balaam cu măgărița lui vorbitoare a trăit așa ceva. Măgarul, pe care el ședea, a văzut pe îngerul Domnului cu sabia învăpăiată stând în drumul lui. Animalul s-a abătut. Balaam, care nu vede nimic, bate animalul, până când Dumnezeu îi deschide ochii. El își îndoiaie genunchii și s-a aruncat cu fața la pământ (Numeri 22.31).
6. În cartea Judecători citim despre Manoah, viitorul tată al lui Samson. Îngerul Domnului S-a arătat încă o dată soției lui, la dorința acesteia. Ea merge și îl cheamă pe soțul ei. Ei i se face cunoscut că va rămâne însărcinată cu un fiu. Când ea se scoală, ca să aducă o jertfă, aceasta este primită. Când apoi îngerul Se înalță în flacără, perechea recunoaște minunea. Ei au văzut pe Dumnezeu și au căzut cu fața la pământ (Judecători 13.20).
7. Ilie se află pe Carmel, unde are loc confruntarea între Dumnezeul lui Israel și Baal. Baal nu se lasă auzit, nici măcar atunci când sute din preoții lui și-au făcut tăieturi cu cuțitele, ca să-l determine să intervină. Poporul, care a trăit mult timp în decădere mare de Dumnezeu, stă alături nedecis. Când în cele din urmă Ilie strigă pe Dumnezeu, din cer cade foc și mistuie jertfa de pe altar. Când întreg poporul a văzut aceasta, au căzut cu fețele la pământ și au zis: DOMNUL, El este Dumnezeu! (1 Împărați 18.21,39).
8. Și împăratul David poate fi numit. El și bătrânii au căzut cu fețele la pământ, când a văzut pe îngerul Domnului cu sabia scoasă stând între cer și pământ ca să îndeplinească sentința (1 Cronici 21.16).

9. La sfințirea Templului apare slava Domnului într-un nor, care a umplut toată casa. Preoții nu au putut să mai stea să slujească, din cauza norului. Nu se spune că ei au căzut, probabil ei au putut să se retragă. Din text nu rezultă clar aceasta (2 Cronici 5.14).
10. Când profetul Ezechiel vede gloria lui Dumnezeu, el cade cu fața la pământ în trei situații succesive (Ezechiel 1.28; 3.23; 44.4,5). Gloria a devenit vizibilă (Ezechiel 11.22). Duhul nu permite ca el să rămână culcat, ci îl face să se ridice cu putere nouă (Ezechiel 2.1; 3.24).
11. Daniel are o întâlnire cu îngerul Gabriel. El are o viziune și aude și vede conștient. El devine neputincios și cade cu fața la pământ (Daniel 8.1). Când după săptămâni de jale are din nou o viziune, o vede numai el. După aceea Daniel rămâne fără putere și culoarea feței lui s-a schimbat. El a auzit cuvinte și a căzut neputincios cu fața la pământ. El este atins și a trebuit să se scoale imediat, și pentru aceasta i s-a dat putere. El se ridică, mâinile și picioarele tremură (Daniel 10.2-10). El primește profeții referitoare la evenimentele de pe pământ.
12. În evanghelia după Matei este relatată întâmplarea transfigurării lui Isus pe munte. Când Dumnezeu vorbește, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au temut foarte mult (Matei 17.6).
13. În evanghelia după Marcu sunt descriși demonii care s-au aruncat înaintea lui Isus și au mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu (Marcu 3.11).
14. În evanghelia după Luca găsim relatarea despre îndrăcitul din ținutul gadarenilor. El era dominat de duhuri rele și a căzut înaintea lui Isus. Duhurile rele l-au făcut să strige: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiu al Dumnezeului celui Preaînalt?” (Luca 8.28).
15. În cartea Faptele apostolilor se relatează că Pavel pe drumul spre Damasc a văzut o lumină din cer căzând spre pământ. El a căzut la pământ și a fost fără vedere trei zile și n-a mâncat nimic (Faptele apostolilor 9.9; 22.6).
16. Apostolul Ioan pe insula Patmos a căzut ca mort la picioarele lui Isus, atunci când L-a văzut pe Isus glorificat (Apocalipsa 1.17).
17. Cele patru ființe vii și cei 24 de bătrâni se prostern înaintea Mielului (Apocalipsa 5.8). Ei s-au aruncat cu fața la pământ și s-au închinat (Apocalipsa 5.14). Ei se aruncă cu fața la pământ (Apocalipsa 7.11; 11.16; 19.4).
18. Când Ioan în uimirea lui vrea să se închine unui înger, el este imediat respins (Apocalipsa 19.10). El este așa de copleșit de ceea ce vede, că încearcă încă o dată s-o facă. Și de data aceasta i se interzice s-o facă (Apocalipsa 22.8).

Reacții la arătarea lui Dumnezeu

În Biblie se arată că oamenii – atât în cer cât și pe pământ – reacționează în același fel la arătarea lui Dumnezeu și a gloriei Sale: ei cad în închinare înaintea Lui. Din cele relatate în Biblie rezultă că cei care au avut parte de astfel de momente au o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu, începând din momentul întâlnirii neobișnuite, pe care înainte nu au avut-o. O liniște mare cade asupra acestor oameni. Ei primesc o misiune, care este descrisă chiar în detalii:

1. Avraam trebuie să se circumcidă, el și ai lui, ca semn al legământului. Acest eveniment are încă consecințe pentru urmașii lui Avraam.
2. Moise trebuie să meargă la faraon, care probabil îl caută încă din cauza omorării egipteanului. El este trimis cu mesajul, că Dumnezeu vrea să scoată pe poporul Său din Egipt.
3. Iosua trebuia să meargă în jurul cetății, până când zidurile Ierihonului vor cădea. Dumnezeu era pe punctul să dea poporului țara făgăduită, și pentru aceasta Ierihonul trebuia să cadă.
4. Balaam este trimis de Dumnezeu, contrar oricărei intenții a lui Balac, să rostească binecuvântare în loc de blestem asupra lui Israel.
5. Lui Manoah și soției lui li se spune că fiul lor Samson va începe eliberarea lui Israel de vrăjmașii lui.
6. Împăratul David a atras asupra lui sentința lui Dumnezeu, din cauza numărării poporului. Îngerul vine să facă judecata. David vede îngerul și imploră, ca poporul să fie cruțat.
7. Ilie stă singur pe Carmel, ca să pregătească sfârșitul idolatriei împăratului Ahab și al împărătesei Izabela, prin care cei doi au dus poporul în rătăcire. După ce a căzut foc din cer, poporul mărturisește: Domnul, El este Dumnezeu.
8. Experiența lui Ezechiel este așa de impresionantă că timp de șapte zile a stat uimit (Ezechiel 3.15). El trebuia să vorbească poporului. Într-o altă ocazie el începe să strige implorând și mijlocind, când a văzut că Dumnezeu a omorât pe cineva prin judecată (Ezechiel 11.15,13). Întregul Israel era în joc.
9. Daniel primește mesajul referitor la timpul din urmă și este bolnav din cauza celor întâmplate, când a trebuit ca el să îndure toate. El trebuia să ducă mesajul la mai mulți împărați succesivi. Dumnezeu îi revelează schema mare a evenimentelor mondiale, până la timpul din urmă, când omenirea întreagă va fi implicată.

În conviețuirea actuală individualizată, când fiecare se preocupă cu sine însuși, trebuie atrasă atenția, că în toate aceste locuri din Scriptură este vorba de colectivitate. Nu este vorba de experiențe strict individuale și care se delimitează la aceia care au parte de ele. Este vorba de evenimente care au consecințe asupra grupelor, până la națiuni întregi. Nu întotdeauna este vorba de acum și aici, ci de evenimente escatologice din viitorul îndepărtat. Acestea sunt evenimente care au a face cu viitorul.

Unele concluzii

Din exemplele din Biblie, discutate mai înainte, putem trage unele concluzii.

1. Toate persoanele amintite cad înainte (cu capul înainte) în prezența lui Dumnezeu, a îngerului Domnului (o apariție anticipată a Domnului Isus) sau a unui arhanghel.
2. În Biblie – aceasta este foarte important – oamenii nu cad prin mijlocirea unui om. Ei cad ca urmare a întâlnirii directe cu Dumnezeirea sau cu un înger; niciodată nu vine

- suplimentar o a treia persoană. Niciodată ei nu cad prin punerea mâinilor sau prin aceea că se arată cu degetul spre persoana care trebuie să cadă.
3. Căderea înapoi (pe spate) are loc când împotrivorii lui Dumnezeu primesc o sentință de judecată sau sunt înlăturați. În Biblie se întâlnește de patru ori căderea pe spate, ca urmare a sentinței lui Dumnezeu, și anume din cauza necredinței sau a păcatului: Geneza 49.17: Călărețul cade pe spate. 1 Samuel 4.18: Marele preot Eli cade pe spate de pe scaunul său și și-a frânt gâtul. Isaia 28.13: Conducătorii Ierusalimului vor cădea pe spate și vor fi zdrobiți. Ioan 18.6: Soldații, care voiau să prindă pe Isus, s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ.
 4. Inițiativa pentru astfel de evenimente pornește întotdeauna de la Dumnezeu. Niciodată nu vedem în Biblie un om care să dorească astfel de experiențe. Ele surprind pe oameni, ei nu caută o astfel de experiență. În Biblie nu se dă nici o încurajare în acest sens, și nici nu se cere sau se provoacă la astfel de experiențe. Cei implicați ar fi dorit cu plăcere să nu aibă parte de ele.
 5. Niciunde în Biblie o adunare este convocată, ca în ea să se organizeze sau să aibă loc „căderea sau odihnirea în Duhul”.
 6. Întotdeauna când în Biblie oamenii au căzut cu fața la pământ, nu le este permis să rămână culcați. Ei trebuie imediat să se ridice și pentru aceasta primesc putere, după caz și prin repetare. Unii dintre ei sunt confuzi și uluiți multe zile din cauza celor întâmplate.
 7. Întotdeauna când în Biblie oamenii „cad”, aceasta are loc nu pentru eliberare sau pentru ca viața lor spirituală să funcționeze mai bine. Ea nu este destinată în particular, ci întotdeauna pentru colectivitate. Practica, printre altele a lui John Wimber, unde oamenii ore în șir stau culcați pe spate sau cu fața în jos, și se simt liniștiți și simt un sentiment măreț de indiferență față de împrejurări, trebuie radical respins din punctul de vedere al Bibliei. Că nu sunt nici un fel de consecințe, nici bune și nici rele, este evident neadevărat.
 8. În Biblie este vorba de frică mare la oamenii care au parte de așa ceva. Ei au o întâlnire cu Dumnezeirea sau cu un înger. Aceasta este așa de copleșitor, că un om nu poate rămâne pe picioare. Deseori ei devin neputincioși și se prostern în adorare cu fața la pământ. În cele mai multe cazuri ei sunt treziți, ca să nu se teamă.
 9. În mai multe cazuri devine vizibilă gloria lui Dumnezeu. Când și alții sunt prezenți – cum este în cazul lui Daniel și a lui Saul din Tars -, cei din jur devin conștienți de evenimentele supranaturale și s-au îngrozit și au căzut la pământ.
 10. Întâlnirea, pe care Dumnezeu o are cu omul și la care inițiativa pornește întotdeauna de la El, are un scop precis. Cei care au parte de un astfel de eveniment, primesc o misiune și/sau se prostern în adorare înaintea gloriei lui Dumnezeu. Misiunea pe pământ se îndeplinește deseori în împrejurări grele și (uneori) cu suferință mare. Ceea ce acești chemați au trăit în întâlnirea directă cu Dumnezeu îi face capabili să îndeplinească misiunea. Ei sunt echipați cu putere, ca să îndeplinească misiunea și, dacă este necesar, să suporte suferințe care o însoțesc.
 11. Biblia arată un context între „a fi plin cu Duhul Sfânt” sau „vindecare, însănătoșire” și „căderea înaintea feței lui Dumnezeu”. Aici este vorba de căderea înaintea lui

Dumnezeu biblică. Căderea înapoi, mijlocită de un om prin punerea mâinilor, atingere sau ceva asemănător, lipsește total în Biblie.

Evaluări

Înfățișarea „căderii în Duhul”, așa cum ea se întâlnește în cercurile carismatice, nu este sprijinită de Biblie. De aceea se pune întrebarea, cum trebuie înțeleasă această înfățișare. Ea se poate explica prin aceea că oamenii se lasă ușor influențați. Într-o mulțime mare de oameni ea poate cuprinde întreaga mulțime.

Este însă și o altă explicație, care este deosebit de îngrijorătoare. Apariția căderii este cunoscută în hinduism. Acolo ea este denumită Shakti Pat. Fostul hindu rabinul Maharaj descrie în cartea sa¹ această noțiune în felul următor:

Shakti Pat, „o noțiune folosită prin atingerea printr-un guru – în mod deosebit cu mâna sa – pe fruntea adoratului, ceea ce dă naștere la efecte supranaturale. Shakti înseamnă de fapt, „putere, tărie”, și în formularea Shakti Pat guru devine canalul forței primare, al forței cosmice, care stă la baza universului și care este întruchipată de zeița Shakti – soția lui Shiva. Ca efect supranatural al lui Shakti prin atingerea făcută de guru, adoratorul poate cădea la pământ sau el poate vedea o lumină strălucitoare și poate avea experiența unei iluminări lăuntrice sau o altă experiență sufletească mistică.” Aici se are a face cu un medium. Un medium este cineva care dă mai departe forțe ale duhurilor rele.

Maharaj relatează în aceeași carte că el a dat oamenilor „Shakti Pat” abia la vârsta de treisprezece ani. Cu această ocazie arată clar, că Shakti este unul din numele lui Kali. Ea este soția criminală și băutoare de sânge a lui Shiva, zeița mamă a forțelor, care oferă forța primară, care curge prin inima universului. În timpul acela era pentru Maharaj un gând palpitant, că el trebuia să devină „canalul” forței ei.²

Căderea în Duhul, așa cum ea are loc în întrunirile carismatice, nu are absolut nici o bază biblică. Ea este însă cunoscută în hinduism. Forțele, care lucrează acolo, sunt sufletești și foarte probabil oculte.

Titlul original: „Vallen in de Geest“

Sursa: www.oudesporen.nl

¹ Rabi Maharaj, *De Goeroe is dod* [versiunea germană poartă titlul *Tod eines Guru*], Culemborg, Internationaler Bibelbund, 1981, pag. 247.

² Rabi Maharaj, *De Goeroe is dod*, pag. 86.